

между покойнитѣ, едно прѣпоръчително писмо до единъ неговъ приятель, живѣещъ прѣзъ онова врѣме въ Римъ, именно графъ Павелъ Строгановъ. Тоя день ходихъ да го търся, но, като не го намѣрихъ, азъ му оставихъ писмото съ една моя картичка; подиръ малко той дойде самъ въ Hotel Minevra, да ме види. Добъръ, но оригиналенъ май човѣчецъ. Слѣдъ това ние, придружени все отъ графъ Распони, ходихме при нѣколко извѣстни личности, а мнозина доходиха и при насъ за свиждане и земане сбогомъ.

Отъ желание да ни услужатъ нѣкои си отъ тѣхъ ни прѣдлагаха да ни придружатъ и до о. Капрера, за да посѣтимъ тамошния прочутъ отшелникъ *Гарибалди*. Благодарихме за тази хубава инакъ мисль, но отклонихме поканата, едно, че ние бързахме сега да идемъ и другадѣ, друго, че по взетитѣ още въ Цариградъ рѣшения ние въ постѣпкитѣ си не трѣбаше да даваме на правителствата и на легалнитѣ опозиции поводъ да мислятъ, че ходимъ по Европа съ цѣль да търсимъ революционнитѣ елементи, а пъкъ името на Гарибалди кой не знае, че въ онова врѣме равнозначеше съ революция?

Длъжностъ ми е да отбѣлѣжа тукъ, че ние бѣхме поканени и почетени и въ единъ новосъставенъ италиянски комитетъ за славянското дѣло (*Comitato di soccorso per la causa slava, Roma*), който комитетъ имаше за прѣдседателъ (*presidente*) Biagio Placidi отъ съвѣта на римското кметство и който, въ отговоръ на негови по онова врѣме поздравителни телеграми, бѣ получилъ сърадователни телеграми отъ черногорския князь Никола и отъ сърбския министъръ Ристичъ. Живи и горещи симпатии се изявиха и тукъ къмъ злочестия български народъ и дадоха се съ пламенно италиянско краснорѣчие увѣрения, че тозъ комитетъ ще дѣйствува съ всичкитѣ си сили,